

Matematický Ámos Martina Hudecová: „Miluji fyziku, při ní to bouchá a hoří“

Temperamentní učitelka MARTINA HUDECOVÁ ze Školy Kavčí hory je letošní nositelkou titulu Matematický Ámos. O ocenění rozhodli zástupci Ministerstva průmyslu a obchodu, nicméně prvotní nominaci do soutěže provedl žákovský parlament podolské školy.

MARTIN DUDEK

Udělení titulu Matematický Ámos bylo pro vás určitě příjemnou událostí. Je to vaše první pedagogická cena?

Ano, je, po celkem dvaadvaceti letech praxe, z nichž posledních pět trávím právě na Kavčích horách. Nominace žákovského parlamentu mě potěšila, ale vůbec jsem netušila, do čeho jdu. Navíc to mohlo na poslední chvíli dopadnout úplně jinak...

Co tím myslíte?

Den před soutěžní prezentací onemocněl můj prezentační tým a já ve třídě oznámila odstoupení ze soutěže. A nastala zajímavá věc – žáci, jejichž jména jsou postrachem školy, konstatovali, že to nepřichází v úvahu a že prezentaci provedou sami.

Odvedli skutečně dobrou práci, do které dali srdce. Do finále jsem se sice nedostala, ale soutěžní komise mě doporučila na udělení Matematického Ámose.

CO JE TO ZLATÝ ÁMOS?

Zlatý Ámos je anketa o nejoblíbenějšího učitele Česka. Žáci přihlašují učitele od října do prosince. Příhláška musí obsahovat stručnou charakteristiku kandidáta, popis jedné společné prožitě příhody a podpisy sta osob, kteří s přihláškou souhlasí. V lednu a únoru probíhají regionální kola, v nichž žáci před porotou obhajují navrženého učitele nebo učitelku. Pak následuje semifinále, jež se koná na ministerstvu školství a účastní se ho postupující pedagogové z regionálních kol prezentující před porotou svou cestu k titulu „školní Ámos“. Finále se účastní nominovaní pedagogové spolu se svými žáky. Absolvují tak celkem čtyři soutěžní úkoly, z nichž dva jsou tajné a dva veřejné, a sice samostatné vystoupení nominovaného pedagoga a dále jeho společné vystoupení se žáky. Slavnostní korunovace se koná následující den na Kantorském bále. Souběžně se Zlatým Ámosem se uděluje i další ocenění – Dětský Ámos, Ámos sympaták, Média Ámos, EKO Ámos a Ámos fyzikář, chemikář a Matematický Ámos. Celou anketu pořádá občanské sdružení Klub Domino, Dětská tisková agentura. (zdroj: wikipedia.org)

A zástupci Ministerstva průmyslu a obchodu si vás ze tří uchazečů skutečně vybrali. Na základě jakých kritérií?

To sama nevím, ale prozradili, že se byli na mě tajně podívat při vyučování. To mě ani nepřekvapilo, moje hodiny navštěvuje hodně lidí, například z pedagogické fakulty, studenti i začínající učitelé.

Co jste všechno kromě titulu získala?

Obdržela jsem diplom, šerpu Matematický Ámos 2014/2015 a dárek, krásný šátek. Ale hlavně nám ministerstvo zaplatilo zájezd pro dvě třídy do iQLANDIA Liberec. To jsem kvitovala s povděkem, protože ne všichni rodiče by si to mohli dovolit. A navíc právě děti měly s mojí nominací nejvíce práce.

Nebylo vám zpětně líto, že jste se nedostala do finále?

Ani ne. Paní učitelce, která vyhrála, jsem to přála. A upřímně, kdybych se ve finále ocitla, měly by to naše děti hodně těžké. V podstatě všichni finalisté pocházeli ze středních škol a jejich školní týmy by ten náš z 9. třídy zřejmě převládaly. Ty dva, tři roky rozdílu ve věku hrají velkou roli, středoškoláci se umí ve světě lépe pohybovat než žáci školou povinní.

Jaké předměty ve škole vyučujete?

Vystudovala jsem matematicko-fyzikální fakultu. Nejraději mám fyziku, je dynamická, v ní to bouchá a hoří... (směje se).

Děti se mi v hodinách fyziky občas leknou, což v matematice moc nehrozí. Navíc se jí spíše bojí a rodiče kvůli ní zbytečně prouří, zvláště když se jejich potomek chce dostat na střední školu. Fyzika je v tomhle ohledu volnější, je hodně o pokusech, protože chci, aby děti pochopily principy. Nemusí až tak umět rovnice a vzorečky, ty si vždycky najdou.

Už se vám nějaký pokus nepovedl?

Samozřejmě, těch bylo... Taky jsem už hořela. Mám například moc ráda pokusy s dynamikou

kapalin, protože pravidelně někdo z dětí neudrží hadičky a celá třída je zlitá. Děti pískají, že jsou celé mokré a co jim na to doma řekne maminka... (usmívá se).

Rodiče si už zvykli, že děti chodí z mých hodin špinavé, protože jsme třeba dělali pokus, který nedopadl přesně podle předpokladů.

„Děti mají rády, pokud se s nimi jedná otevřeně a upřímně.“

Používáte ve fyzice speciální pedagogické pomůcky, nebo si vystačíte s běžně dostupnými?

Dokonalé pomůcky svazují dětem imaginaci. Nejraději proto předvádím takzvané kuchyňské pokusy – s mixérem, se solí, s olejem. Děti je pak mohou doma nadšeně ukazovat rodičům: Jen od osmé třídy výš říkám školákům, ať je ani nenapadne doma experimentovat s elektřinou.

Fyzika tedy ve vašem podání vypadá jako hravá a zábavná záležitost. Týká se to i matematiky, která u mnoha žáků budí děs v očích?

■ **MATEMATICKÉHO ÁMOSE** Martinu Hudecovou (s kyticí) čekalo před školou slavnostní uvítání. Foto: Škola Kavčí hory

Bohužel, matematika je kapitola sama o sobě. Podle mých zkušeností mnoho dětí dosáhne svého matematického stropu na začátku či v průběhu osmé třídy, tedy v momentě, kdy se do vyučování zařazuje více abstrakce. Dokud se pracuje s čísly, není to až tak hrozné a školáci, kteří matematiku berou jako nutné zlo, se dokáží vybičovat k nějakým výkonům. Jakmile nastoupí abstrakce, je to pro ně španělská vesnice a oni to vzdají. A ambiciózním rodičům tím přidělají velké vrásky.

Co s tím lze udělat?

Změnit učební osnovy. To, co se dnes probírá v 9. třídě, se dříve vyučovalo až na střední škole. Do ní nastoupili mladí lidé s přibližně stejnými zájmy a studijními předpoklady.

Ale já mám v 9. třídě minimálně půlku dětí, které nyní probíranou látku nikdy nebudou v životě potřebovat. Jdou na učňáky, na umělecké školy a podobně. A já z nich musím dostat maximum, protože to osnovy vyžadují. Mnoho z nich se „kouslo“ a učily se kvůli mně, protože jsem jejich třídní učitelka a nechtěly mne zklamat. Byla to oboustranně těžká práce, hlavně pro děti, a svým způsobem zbytečná.

Neustále posouvání hranic, kdy začít s jakou látkou, omezuje prostor na samotnou výuku a nemáme čas dětem ukázat, v čem je matematika hezká. Děti k ní pak nezískají vztah.

Vyučujete už dlouho, a máte tedy dostatek zkušeností. Jací jsou podle vás dnešní školáci? Jsou skutečně horší a drzejší než například před dvaceti lety?

Podle mne jsou děti stále stejné a mají rády, pokud se s nimi jedná otevřeně a upřímně.

A to i v nepříjemných záležitostech. Když jsem našťavaná, musí to na mně poznat. Tohle podle mne dnes ve výchově chybí. Vztahy v rodinách jsou pro děti po emoční stránce často nečitelné. Nevyznají se v nich a na základě stádního chování pak přejímají návyky, které vidí kolem sebe. A z toho my, učitelé, zase nemáme radost.

Pokud máte čas, u jakého koníčku si nejlépe odpočnete?

Já každou chvíli dělám něco jiného (úsměv). Miluji astronomii, velice ráda pozoruji noční oblohu, dokonce jsme si s manželem pořídili speciální dalekohledy a jezdíme za Prahu pozorovat hvězdy. Manžel se synem také modelaří a společně jezdíme na soutěže letadýlek a robotů. Ale největší relax mi asi přináší zahrada u nás doma v Cholupicích.

I když nejste z Prahy 4, jak na vás naše městská část působí?

Jako krásná kontrastní čtvrť. Jsou tu vysoké mrakodrapy na Pankráci a pak klidné nábřeží v Podolí. Místní i turisté mohou v jedné části Prahy pocítit různou atmosféru a to mi přijde unikátní.

CO NAPSALI ŽÁCI O MARTINĚ HUDECOVĚ?

Charakteristika:

Paní učitelka Hudecová je jedna z největších osobností, kterou jsem měl možnost kdy potkat. Učí matematiku a fyziku, a to velmi strhujícím způsobem. Učivo prokládá pokusy, které jsou většinou velmi zajímavé. Učí nás tím způsobem, že si většinu hodiny povídáme a ona se nám snaží vysvětlit učivo. A protože vše vysvětluje velmi srozumitelně, tak není příliš těžké zvládat testy. Paní učitelka je zároveň metodik preventce, takže nám vymýšlí různé akce.

Příhoda:

S paní učitelkou máme spousty zážitků, a to nejen z výletů, ale i z hodin. Když jsme na výletech, tak se k nám nechová jako k žákům, ale spíš jako k sobě rovným. Každá akce, na kterou jdeme, se nese ve velmi přátelském duchu. Když jsme byli na škole v přírodě, vyrazili jsme na výlet k hradu Bezděz. Cestou zpět jsem se já a ještě další dva žáci trochu opozdili. A paní učitelka místo toho, aby nám dělala nějakou „přednášku“ o tom, v kolik jsme měli být zpátky, tak jen řekla: „Tak pojedte na večeri.“ A my jsme zjistili, že nám důvěřuje.

